

ცუდი დასაწყისი

თბილისი. “დინამოს” სტადიონი. 23 მარტი.

“დინამო” (მოსკოვი) – “დინამო” (თბილისი) – 6:1 (2:0).

მოსკოვი: იაშინი, კესარევი, კრიჟევსკი, კუზნეცოვი, ცარიოვი, სოკოლოვი, შაბროვი, ურინი, მამედოვი, შაპოვალოვი, რიჟკინი.

თბილისი: ს. კოტრიკაძე (მარლანია), ა. კოტრიკაძე, ძიაპშა, ხოჭოლავა, ხუნდაძე, ლოლობერიძე, ჭკუასელი, ბარქაია, მელაშვილი, იამანიძე, მესხი (დალაქიანი).

მსაჯი: პ. ბელოვი (ლენინგრადი).

23 მარტს, სსრ კავშირის XX საფეხბურთო ჩემპიონატის გახსნის დღეს, თამაშობდა “ა” კლასის ათი გუნდი. პირველი ტურის ცენტრალურ მატჩს, უდაოდ, წარმოადგენდა მოსკოვისა და თბილისის “დინამოს” თანაკლუბელთა შეხვედრა. მაგრამ ის დიდი ინტერესი, რომელიც გამოწვეული იყო ამ მატჩის მიმართ, ფუჭი გამოდგა – მოსკოველები თავიანთ მონინაალმდეგეებზე გაცილებით ძლიერი აღმოჩნდნენ და ანგარიში 6:1 სავსებით შეესაბამება ძალთა შეფარდებას მინდორზე.

პირველი ბურთი, რომელიც ცარიოვმა გაიტანა უკვე მეორე წუთზე, თითქოს შემთხვევითი იყო: თბილისელებმა კუთხური საჭარიმოდან მონოდებული ბურთი იქვე ახლოს მოიგერიეს და სტუმრების ნახევარმცველმა შორი მანძილიდან ზუსტად დაარტყა დაბალ კუთხეში – 1:0. ეს გოლი შეიძლება მთლიანად მეკარე ს. კოტრიკაძის უხემ შეცდომასაც მიეწეროს. მაგრამ თამაშის შემდგომმა მსვლელობამ ცხადად დაგვანახა, რომ შემთხვევითობას ადგილი არა ჰქონია.

სსრ კავშირის ჩემპიონი გაცილებით უკეთ მომზადებული აღმოჩნდა ამ მატჩისათვის, ვიდრე თბილისის “დინამო”. მოთამაშეთა ფიზიკური მომზადება, ტექნიკური ელემენტების შესრულება, რწმენა საკუთარ ძალებში, საერთო ურთიერთმოქმედება, ტაქტიკური სქემა – ყველაფერ ამაში ცხადად იგრძნობოდა მოსკოველთა უპირატესობა.

ამკარა იყო მოსკოველთა უპირატესობა აგრეთვე სისწრაფეშიც. ყველა ხაზში ყოველ სიტუაციაში ჩემპიონები მოქმედებდნენ უფრო სწრაფად, ყოველგვარი დაყოვნების გარეშე და ყოველთვის მონინაალმდეგეზე წინ იყვნენ საგრძნობი მანძილით. თბილისის “დინამოს” თავდამსხმელები ბურთის დაკარგვის შემდეგ აღარ მოსდევდნენ მცველებს და ისინი ყოველგვარი დაბრკოლების გარეშე მონანილეობდნენ შეტევის ოპერაციებში. ამიტომ გასაკვირი არაა, რომ 6 ბურთიდან 2 დაცვის მოთამაშეებმა გაიტანეს.

თბილისელთა თავდასხმა თამაშობდა სუსტად, უგეგმოდ, ფორვარდები განლაგებული იყვნენ ერთ ხაზზე, ზედმეტად და ყოველგვარი სარგებლის გარეშე ატარებდნენ ბურთს, შეტევას არ ჰქონდა საჭირო სიღრმე, კომბინაციები (მათი რაოდენობა ერთობ მცირე იყო) ხორციელდებოდა მცირე ტერიტორიაზე და, გარდა ამისა, თუ ბურთის გათამაშებაში მონანილეობდა ორი მოთამაშე, მესამე პარტნიორი არც ერთხელ არ ცდილა დახმარებოდა მათ, გასულიყო თავისუფალ ადგილზე, მოეხდინა ხელსაყრელი გადაჯგუფება მეტოქის დაცვაში. მასპინძელთა თამაშში სრულიად არ იგრძნობოდა შეტევის დამამთავრებელი ფაზა. ეს ფუნქცია თითქოს მელაშვილს უნდა შეესრულებინა, მაგრამ იგი ვერ ლიდერობდა თავდასხმას, ხშირად იხევდა უკან. შეიძლება, მას სურდა ცენტრალური დაცვის ზონიდან გამოეტყუებინა კრიჟევსკი, მაგრამ ეს გამოცდილი მოთამაშე არ წამოეგო ამ ანკესს და თუ გადიოდა წინ, მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როცა მისი ადგილი საიმედოდ იყო დაცული რომელიმე სხვა მცველის მიერ. ამიტომ იყო, რომ მელაშვილი არავითარ საფრთხეს არ წარმოადგენდა მოსკოველთა კარისათვის.

სულ სხვაგვარად თამაშობდა კრიჟევსკის თბილისელი კოლეგა – ძიაპშა, რომელმაც ვერც ზონაში, ვერც პირისპირ ბრძოლაში ვერ შეძლო მამედოვის ნეიტრალიზება. იგი სისტემატურად აგვიანებდა ბურთზე გასვლას და მამედოვი, როგორც წესი, ყოველთვის ასწრებდა ბურთის მიწოდებას ღიად დარჩენილ ზონაში, სადაც დაუყოვნებლივ გადიოდნენ ურინი და შაპოვალოვი.

უაღრესად დაბალ დონეზე ჩაატარეს მატჩი მასპინძელთა ნახევარმცველებმა. შეიძლება პირდაპირ ითქვას, რომ ეს იყო ყველაზე სუსტი ხაზი თბილისის “დინამოში”. მინდვრის შუაგული, რომელიც მათი კონტროლის ქვეშ უნდა ყოფილიყო, მთლიანად მოსკოველთა საკუთრებას წარმოადგენდა და ისინიც ეფექტურად იყენებდნენ ამ დიდი მნიშვნელობის სტრატეგიულ პოზიციას. ხუნდაძე და ლოლობერიძე

მთლიანად მოწყვეტილი იყვნენ თავიანთ თავდასხმას და დაცვაშიც ვერ ასრულებდნენ დაკისრებულ ფუნქციებს.

სუსტად ითამაშეს მეკარეებმა ს. კოტრიკაძემ და ვ. მარლანიამ. რომ მათი შეცდომები არა, ანგარიში შეიძლება ნაკლები ყოფილიყო.

რაც შეეხება მოსკოვის “დინამოს”, ჩემპიონი პირველი მატჩის მიხედვით ქების ღირსია. გამარჯვება ანგარიშით 6:1 დინამოელთა საფუძვლიანი განაცხადია მიმდინარე წლის ჩემპიონობაზეც.

მოსკოველების თამაშში აღნიშვნის ღირსია ის, რომ თავდამსხმელები ცდილობენ მაქსიმალურად გამოიყენონ ყოველი, თუნდაც სულ მცირე შესაძლებლობა. ამ მხრივ საინტერესოა მათ მიერ გატანილი მეორე გოლი. მამედოვმა წამით მიიღო თავისუფალ მდგომარეობაში ბურთი კარიდან 23 მეტრის დაცილებით. მან სწრაფად შეათვასა სიტუაცია და მაშინვე დაარტყა კარში. გოლი გატანილი იქნა.

ბურთების დიდი უმრავლესობა გატანილ იქნა მეორე ტაიმში. უკვე ათიოდე წუთის შემდეგ შაბროვმა და ურინმა ანგარიში ოთხამდე აიყვანეს. ხოლო მე-20 წუთზე კვსარევემა მეხუთედ აიძულა თბილისელები ცენტრიდან დაეწყოთ თამაში.

ერთადერთი საპასუხო ბურთი გატანილ იქნა იამანიძის მიერ საშუალო მანძილიდან, რასაც მოჰყვა მოსკოველთა მიერ თავით გატანილი გოლი – 6:1.

დარჩენილი დრო საინტერესოს არაფერს წარმოადგენდა, მატჩის შედეგი გადაწყვეტილი იყო.

მართალია, ეს პირველი წარუმატებლობა მეტად მძიმეა თბილისელთათვის, მაგრამ მან დეზორგანიზაცია არ უნდა შეიტანოს გუნდში. საჭიროა წაგებული მატჩის ყოველი დეტალის სერიოზული ანალიზი, საჭიროა დაშვებული შეცდომების სასწრაფოდ ლიკვიდაცია. გუნდს შეუძლია უკეთესად ითამაშოს და უნდა ითამაშოს კიდევ.

ამავე გუნდების სათადარიგო შემადგენლობათა მატჩი შედგა წინა დღეს და დამთავრდა თბილისელთა გამარჯვებით ანგარიშით 1:0.

ა. პონომარიოვი, სპორტის დამსახურებული ოსტატი, სახელმწიფო მწვრთნელი ფეხბურთში.

ბ. ქორეია.

“ლელო”, 25 მარტი, 1958 წ.